

A large black slug is the central focus, moving diagonally from the bottom left towards the top right. Its body is thick and glistening, with two long eye stalks extended at the front. The slug is surrounded by a dense, vibrant green forest floor, covered in moss, ferns, and various small plants. The lighting is soft and diffused, creating a rich, naturalistic atmosphere. The background is a collage of different green textures, emphasizing the natural environment.

CARSTEN ULENDORF

ENGLE GRÆDER IKKE

Om denne bog:

'Engle græder ikke' begyndte som et ønske om at ruske lidt op i os allesammen ... minde os om, at historien skrives, mens vi fylder vores hverdag ... at vi selv er historien, og at vi har en forpligtelse til at hjælpe med til at holde den på rette spor.

Jeg valgte at lade historien tage sit udgangspunkt i 2084 - præcis ethundrede år efter, at George Orwells klasikker "1984" fandt sted og tegnede et billede af en frygtelig fremtid for menneskeheden.

Jeg valgte dette, fordi det måske kunne virke lidt stærkere, når historien blev fortalt fra fremtiden ... så er det jo ikke gætteværk, men fakta ... når hovedpersonen sidder i fremtiden og fortæller, hvad der skete, så er det jo 'fakta'.

Jeg ved, at jeg har svært ved at skrive en bog i prosa ... så jeg besluttede, at bygge bogen op over en stribe oder, som jeg jo har en del erfaring med. Og jeg besluttede, at - eftersom vi er i fremtiden - så kan jeg jo ikke fortælle, hvad der skete, men det kan én, som lever i fremtiden ... jeg valgte at lade min nieces 1-årige datter, Andrea, være hovedpersonen.

I 2084 er hun 62 år gammel, og hun er en anerkendt forfatter. En dag, hvor hun sidder ved fjorden og laver noter til sin næste bog, bliver hun kontaktet af en mand, der præsenterer sig som Marcel ... min 'co-writer' på mine oder og min skytsengel. Han beder hende om at fortsætte sin onkels (min) række af oder ... han ved ikke, hvad meningen med opgaven er, men jeg bad ham om at give Andrea opgaven, når han mente, at tiden var inde ... så nu kontakter han hende altså for at indfri dette løfte. Jeg synes, der er noget rørende og meningsfyldt over, at denne Marcel - som jo er en engel - støtter både mig og senere Andrea i livet med opgaver, som forekommer vigtige for os.

Jeg havde en idé om, at Andreas oder skulle handle om skelsættende begivenheder, der er sket i hendes liv ... verdensomspændede begivenheder, der påvirker menneskers liv på jorden ... som fx. den amerikanske borgerkrig i 2028, udslettelsen af Nordkorea i 2036 osv. ... se evt. indholdsfortegnelsen, hvor jeg blot har remset nogle af de begivenheder, som jeg kunne tænke mig at tage fat i.

For at personliggøre det lidt, tænke jeg at oderne skulle navngives efter de personer, der er fortælleren eller som oderne handler om ... fx. David (den amerikanske borgerkrig) og Ryom (Nordkorea). Men jeg er bange for, at jeg ikke formår at skabe nærvær og authencitet i disse oder, fordi jeg ikke mærker dem, som jeg

mærker mine egne oder. Jeg er bange for, at det vil komme til at virke overfladisk og populistisk.

Så jeg besluttede, at jeg blot ville begynde at skrive ... men før alt dette skrev jeg forordet, kapitel 1 og kapitel 22, og disse tre stykker fungerer virkelig godt ... jeg mærker dem helt ind i sjælen, når jeg skriver. Men så da jeg blev i tvivl om min idé til resten ... altså det med verdensbegivenhederne ... tænkte jeg: Så må du bare skrive videre og se, hvad der sker.

Det blev til kapitlet (eller kun en start) xx. Fgnjkbfnfdjnbjdfn b (se side 22) , som forekommer temmelig intetsigende.

Så tænkte jeg: Du må i stedet prøve at skrive dine egne tanker, som om de var Andreas ... og jeg har netop gået og haft nogle tanker om, at der er en venlig tsunami på vej til mig. Så jeg startede på kapitlet xx. en venlig tsunami ... her gik det ganske godt med teksten ... for jeg beskriver i virkeligheden blot mig selv - men som om det er Andrea. Men så kom jeg til, at der skulle skrives en ode, der hedder "Der kom en tsunami forbi" - fordi jeg gerne vil have at bogen består af en række fortællinger hver afsluttet med en ode - og så tænker jeg ... jamen, du har jo allerede skrevet det hele i kapitlet ... i prosa !!!??? Så du kan jo ikke fortælle noget nyt i oden.

Så ... for at sige det lige ud: Nu er jeg på skideren. Er der nogen, der har nogle kommentarer eller en god idé?

Noter til mig selv:

Andrea skal mærke, hvordan hun udvikler sig i løbet af den tid, hvor hun skriver oderne ... ligesom Jonathan Livingstone Seagull vokser og udvikler sig i takt med at han lærer og kæmper.

Oderne skal alle slutte med et håb. Ligesom mine nuværende oder.

Andrea skriver kun i 2084-85. Men der er jo hændelser, som ligger efter ... dem skriver hun ikke ... men det gør hendes søn måske ... Christian.

Note 31. august 2023.

Bogen skal fortælle om Andreas liv. Hun møder sin onkels skytsengel, Marcel, og begynder at kigge tilbage på sit liv ... fortæller om de begivenheder, der udspillede sig i årene fra 2023 til 2084 ... og måske frem ... bogen fortsætter til hun dør. Indimellem fortæller hun om sin onkel (mig) og gengiver nogle af hans oder. Meningen med bogen er dels at fortælle en spirituel historie, der måske kan inspirere andre til at åbne sig mod livet, og dels at holde et spejl op foran nutidens mennesker for at vise dem konsekvenserne af vores handlinger eller mangel på samme. Bogen vil måske indeholde 5-6 af onkels oder og det dobbelt af Andreas oder.

CARSTEN ULENDORF

ENGLE GRAEDER IKKE

Andre udgivelser af Carsten Ulendorf:

Jeg er jægeren. Ode #1 - 10.

Jeg er frelseren. Ode #11 - 20.

Jeg er krigeren. Ode #21 - 30.

Jeg var vreden. Ode #31 - 40.

Jeg mødte næstekærligheden. Ode #41 - 50.

Jeg er ... ingenting. Ode #51-60.

Tillid til livet. Ode #61-70.

... og ud af mørket. Ode 71-80.

Oder om alting. 30 udvalgte oder.

Sjæle rejser om natten 30 udvalgte oder.

Jeg er den rejsende. Roman.

Udgivet af

1. oplag

Trykt af

Fotos & billedbehandling Carsten ulendorf

ISBN

© Carsten Ulendorf 2023

INDHOLD

NEDENSTÅENDE ER BLOT EN SLAGS HUSKESEDDEL TIL MIG SELV OM, HVILKE ODER BOGEN EVENTUELT KAN KOMME TIL AT INDEHOLDE.

#139. ODE TIL MARCEL (JEG MØDTE EN ENGEL 2084).....	17
#148. ODE TIL DAVID (DEN AMERIKANSKE BORGERKRIG 2028).....	28
#149. ODE TIL ANETTE (ET SAMFUND I FORFALD 2032).....	32
#157. ODE TIL RYOM (UDSLETTElsen AF NORDKOREA 2034)	36
#166. ODE TIL DAVID II (DET AMERIKANSKE TRAUME 2035).....	45
#169. ODE TIL MEHMET (DE MENTALE KRØBLINGE 2039)	54
#175. ODE TIL AGNETHA (KRIGEN MELLEM DE ELSKENDE 2042)	63
#155. ODE TIL CHARLIE (KRIGSEFTERSPIL ANSVARLIGHED 2051).....	71
#156. ODE TIL AMANDA (KRIGSEFTERSPIL DYREVELFÆRD 2052)	84
#184. ODE TIL DAVID III (PRÆSIDENTVALG 2060).....	95
#199. ODE TIL BELLA (MARCHER FOR LIGHED 2062).....	102

ANDRE EMNER:

#XXX. FN - DEN NYE VERDENSREGERING

#XXX. EN NY ØKONOMISK VERDENSORDEN

#XXX. DET PROSTITUERED E MENNESKE

#XXX. SAMFUNDETS FATTIGGØRELSE

(herunder nedlæggelse af bibliotekerne)

FORORD

Mit navn er Andrea.

Jeg er født i 2022. I København, Danmark, Europa.

Jeg er forfatter. Har skrevet lige siden, jeg formåede at holde på en blyant ... og senere, lige så snart jeg kunne betjene en skærm.

Jeg har skrevet mange bøger. Også om mange vigtige ting. Om livet. Ligheden og uligheden ... vor tids største traume. Om at kende sig selv. Finde ind til vores inderste kerne ... hvis den findes.

Lige siden mennesket lærte at tænke, har vi tænkt over meningen ... meningen med vores liv her på jorden. Og da vi lærte at skrive ... var det også det, som vi skrev om. Også jeg.

Men denne bog er noget andet. Den er en arv. Jeg har fået besked på at skrive den. Jeg mødte en mand, der viste sig at være en engel ... Marcel. Han kendte min mors morbror, som blev født i 1951 og døde i en ganske høj alder. Denne morbror, som jeg altid har kaldt 'onkel', skrev oder, fordi han ikke kunne forstå, hvad han lavede på denne planet ... han ønskede at se en mening med det. Og selvom han vidste, han aldrig ville få svarene, så skrev han, til han døde.

Marcel fortæller mig, at min opgave er at fortsætte denne række af oder. Min onkel gjorde plads til mine oder i den række af oder, som han påbegyndte med ode '#1. Ode til Marcel' torsdag 21. juni 2018. Det første hul i oderækken er #139 ... så her begynder min rejse med min onkels og mine egne oder.

Jeg ved ikke, hvad formålet med denne opgave er ... Marcel ved det heller ikke.

- Jeg tror, meningen vil vise sig hen ad vejen, sagde han. Vejen bliver til, mens vi går.

1. JEG MØDTE EN ENGEL

Marcel kom til mig kort efter, jeg var fyldt 62 år. Jeg sad på en bænk og kiggede ud over Isefjorden i Nordsjælland. Mit hovede summede af ideer til min næste bog, og jeg var i en helt anden verden. Jeg noterede fraværende, at en person satte sig ved siden af mig på bænken.

- Goddag, Andrea, sagde personen til mig.

Jeg drejede hovedet og forventede at se en, jeg kendte. I stedet så jeg blot denne smukke mand, som jeg senere skulle lære at kende som Marcel. Jeg vurderede ham til at være en del yngre end jeg ... han var lidt over 180 cm høj. En slank mand. Milde, gråblå øjne og et venligt, lille smil om munden.

I forhold til tidens mode gik han lidt mærkeligt klædt ... ternede knickers, stribebede strømper og nypudsede, brune lædersko. På overkroppen en lang jakke udenpå en vest og en hvid skjorte og slips ... jeg tror, det er en påklædning, der ville passe til en engelsk gentleman i starten af det 20. århundrede.

- Mit navn er Marcel ... jeg kendte din mors morbror, fortalte han mig. Vi var meget nære venner i et par årtier.

Min mor taler tit om sin morbror, men jeg har aldrig hørt hende omtale en mand ved navn Marcel i den forbindelse. Men jeg kunne godt lide denne mand ... jeg så ærligheden i de smilende øjne, og jeg sagde med en smule ironi i stemmen:

- Sikke en overraskelse. Jeg sidder her mutters alene og gør mig tanker om min næste bog, og så dukker der en mand op, som har kendt min onkel ... temmelig godt åbenbart. Og for temmelig mange år siden ... vi taler vel om 60 år eller mere. Jeg må sige, De holder Dem godt, Marcel.
- Din onkel bebrejdede mig altid, at jeg var så formel ... brugte ord som De og Deres i stedet for du og din. Og nu sidder du så, Andrea, og siger De til mig ... er det ikke lidt pudsigt?
- Jeg tror, det er Deres påklædning, svarede jeg. De virker - ja, undskyld min ligefremhed - men De virker ganske gammeldags.
- Du ved ikke, hvor meget ret du har, kære Andrea. Der gik lang tid, før din onkel og jeg turde tale åbent om disse ting ... ser du Andrea ... da jeg havde kendt ham i to år, skrev han en ode for at løse mysteriet om mit ophav, om

min natur og om vores forhold. Normalt fik han en indskydelse, når han skrev ... en slags budskab fra himlen, sagde Marcel med et lille smil. Men denne ode løste ikke problemet ... den afslørede ikke naturen af vores forhold og heller ikke, om jeg er en engel, eller en ånd eller ... ja, jeg ved snart ikke hvad. Så jeg tænker ... kan vi ikke lade det spørgsmål ligge lidt ... lade det stå åbent, indtil vi måske en dag mærker, det presser sig på?

Ikke en vind rørte sig. Jeg mærkede solen varme min kind og duften af tang i mine næsebor. Bierne summede i roserne bag mig, og overfor mig sad den mest vidunderlige mand, jeg nogensinde havde mødt. Ikke blot var han en meget smuk mand ... hele hans udstråling emmede af kærlighed ... ikke den, man finder under dynerne - hvis man er heldig - nej, dette var den reneste og mest uegennyttige kærlighed, jeg nogensinde har følt. Jeg mærkede, jeg var fyldt ... jeg skulle have tid til at fordøje dette møde.

– Marcel, sagde jeg. Du ved, hvem jeg er. Så ved du sikkert også, hvor jeg bor. Du kender formentlig også en del til min gård og laden. Jeg vil bede dig om at forlade mig nu ... kom tilbage om nogle dage ...

Han smilede ... med munden, men allermest med øjnene ... så nikkede han let ... rejste sig og gik ned mod engen, hvor han forsvandt ... som kun en engel kan gøre det.

I de følgende dage var mødet med Marcel konstant i mine tanker ... ikke på nogen påtrængende eller ubehagelig måde ... snarere som en stille glæde ... en forventning ... en følelse, jeg vidste ville udvikle sig og vise sig for mig, når jeg var parat til at modtage den.

Så dagene gik med alle de gøremål, der nu engang påhviler en 62-årig kvinde, der bor i eget hus, og som stadig er aktiv på arbejdsmarkedet. Jeg boede i et lille, halvt dobbelthus oppe i den bagerste ende af Annebergparken ... huset havde oprindeligt været personalebolig for medarbejdere ved det sindsygehospital, som Annebergparken var bygget op omkring. Det var fra 1915 ... altså tæt på 170 år gammelt, og det trængte konstant til en kærlig hånd. Det var nu ikke nogen uoverkommelig opgave, fordi jeg og min afdøde mand havde vedligeholdt det løbende.

Men der var jo også ganske almindelig rengøring og så haven selvfølgelig ... robotten tog sig af græsset, men jeg passede selv de to store bede og drivhuset ... hvilket jeg i øvrigt gjorde med glæde. Bedene var efterhånden gamle, og blomsterne stod tæt, så de små stængler ukrudt, der indimellem tittede op, var ikke svære at holde nede.

Blomsterfloret var en blanding af små og større blomster og planter, hvoraf mange af dem var spiselige ... morgenfruer, violer, kløver, lilla roser, lavendel og tulipaner voksede kærligt side om side, og jeg tænkte indimellem, at det næsten virkede, som om de gav plads til hinanden og respekterede hinandens små særheder ... men samtidig var der selvfølgelig en kamp om at tiltrække de få insekter, som stadig overlevede i vores natur.

I den ene ende af hvert bed stod frugtbuskene ... smukke bladgrønne om foråret, så blomstrende i hvide og lyserøde farver og til sidst tyngede af store røde hindbær og blåsorte solbær, når vi nåede ind i august måned. Jeg dækkede to af buskene med et let grønt net, og de to andre fik fuglene lov til at mæske sig i ... så var der lidt til os allesammen.

Lige ud for den østvendte terrasse på husets bagside stod mit elskede Merton Glory kirsebærtræ, som leverede de dejligste bær i begyndelsen af juli måned og signalerede, at nu var sommeren godt i gang.

Nede i havens sydøstligste hjørne stod det gamle Spartan æbletræ ... vistnok plantet samtidig med træerne i den frugtplantage, som det gamle sindsygehospital patienter gik og passede i midten af 1900-tallet ... den støder næsten op til min have. Folk kom fra hele Europa for at se plantagen og høre gartner Hardy-Hansen fortælle, hvordan det gik til, at man høstede op til 50 kg frugt pr. træ eller næsten dobbelt så meget, som det var muligt andre steder.

Jeg plejede at skrive hver morgen efter min morgentur. Da min sidste hund, Snar, døde, var det lykkedes mig at gøre det til en god vane at gå en lang tur hver morgen. Jeg startede med at gå nordpå gennem parken til Grønnehaveskov ... det er en lille skov, der ligger mellem Anneberg og Nykøbing Sj. by ... det er den skov, der er grunden til, at man kalder Annebergparken, 'Den gule by bag skoven'. Derfra gik jeg ned til den lille havn, sydover langs fjorden, og så videre til Annebergskoven ... måske så langt som til Barkladen og Anneberg Huse. Hvis jeg følte mig i god form, gik jeg op på toppen af Manglebjerget, der er en stor bakke inde i skoven ... andre dage fulgte jeg bare skovvejen udenom bjerget og videre til Anneberg Huse og gik

så hjem via asfaltvejen, Annebergvej.

Når jeg kom hjem, satte jeg mig med en kop te ... enten på bænken ved husets sydvendte gavl - den, der vender over mod boligerne i Gaias Have bebyggelsen fra 20'erne - eller i mit lille køkken, når det ikke var udevejr.

Mens jeg drak min te, begyndte jeg at indstille min hjerne på arbejdet ... skriverierne. Mange tror, at forfatterlivet er et bohemeliv ... intet kunne være mere forkert. Det kræver stor disciplin at være forfatter, og det er stort set kun sygdom, der kan holde mig fra computeren på disse morgener eller formiddage. Og det viser sig faktisk altid, at inspirationen kommer, når først jeg får sat mig.

Men denne morgen ... det var en uge, siden jeg havde mødt Marcel på bænken ved fjorden ... havde jeg ikke lyst til at skrive ... ja, for at være helt ærlig, så havde jeg ikke skrevet hele ugen. Det virkede ikke forkert ... faktisk virkede det helt rigtigt ... der var ingen lille stemme indeni, der bebrejdede mig eller tilskyndede mig til at komme i gang ... hele min krop ... hele mit væsen vidste, at noget skulle til at ske.

- Der er en venlig tsunami på vej, tænkte jeg.

Hvor kom det ord dog fra? tænkte jeg, mens jeg sad på bænken op ad gavlen. Jeg har ret god kontakt til mit indre, så jeg ledte efter den fornemmelse, som havde skabt ordene i mit hoved ... jeg fandt den, og jeg fornemmede noget stort ... jeg mærkede også, at det var noget godt ... noget venligt. Og vigtigst af alt, så mærkede jeg, at jeg intet skulle gøre for at få det ... denne tsunami ville komme uanset, hvad jeg gjorde ... jeg skulle blot være åben og opmærksom.

Mens jeg sad således langt væk i mine egne tanker, hørte jeg et lille host eller en rømmen. Jeg åbnede langsomt øjnene, og mit hjerte sprang nærmest over af glæde og tårer fyldte mine øjne ... Marcel. Han stod på vejen udenfor havens lave trådhegn og betragtede mig.

- Forstyrrer jeg dig, Andrea, spurgte han mildt med det sædvanlige lille smil i øjnene.

Jeg blev siddende helt stille. Jeg vidste, han kunne se ind i mit inderste, så jeg havde ikke travlt med at svare ... nød i stedet øjeblikket. Tårerne løb ned ad mine kinder, og jeg opdagede, at mit hjerte flød over af taknemmelighed.

- Hvad er det, der sker, tænkte jeg.

Men i virkeligheden var jeg fuldstændig ligeglad med svaret. Jeg vidste, at dette var så rigtigt. Så ægte. Så absolut vidunderligt, at jeg bare skulle blive i det, indtil det klingede af, så jeg kunne forsætte min samtale fra forleden med Marcel.

Efter en tid blev jeg i stand til at tale ... gennem tårer, som jeg ikke nænnede at tørre væk, kiggede jeg på Marcel og sagde:

- Hvor er jeg glad for at se dig, Marcel. Kom indenfor. Jeg føler, der er sket så meget, siden vi mødtes, selvom jeg ikke kan fortælle dig hvad, så er der sket så meget ... jeg føler mig så hel indvendig ... jeg ved noget helt vidunderligt skal til at ske ... og jeg ved ikke hvad ... andet end at det er vidunderligt, og at det har noget med dig at gøre.

Mens jeg havde talt, var Marcel kommet ind i haven. Jeg gjorde tegn til, at han skulle sætte sig ved siden af mig på bænken ... han satte sig ... så på mig med sine milde, smilende øjne. Jeg lænede mig mod ham, og han holdt om mig, mens tårerne vældede ned ad mine kinder, og hele min krop rystede stille af velgørende gråd.

- Din onkel græd også altid, sagde han. Han græd, når han skrev sine oder. Han græd, når han læste dem op for folk ... han sagde 'Mor sagde altid, at vi i vores familie boede tæt på vandet'. Han vidste ikke, hvorfor han blev så rørt, men han vidste, det var godt, så han nød, når det skete.
- Det er sådan, det er, hulkede jeg stille ... det er så godt. Det heler ... jeg tror, det heler mig.

Da der var gået lidt tid, spurgte Marcel stille:

- Hvordan har du det med vores projekt, Andrea ... med odebogen?

Jeg nød sådan at hvile mit hoved mod hans rolige bryst, men samtidig havde jeg så stor lyst til at indvie ham i mine tanker ... så jeg rettede mig op, drejede hovedet og kiggede direkte ind i de smukke gråblå øjne med det kærlige lille glim. Jeg mærkede, hvordan hans nærvær styrkede min ro og selvtillid ... og jeg trak tiden lidt, før jeg lod mine inderste tanker forlade mine læber ...

- Projektet, sagde jeg så. Oderne. Onkel. Og ikke mindst ... dig, Marcel. Jeg ved ikke, om jeg kan gennemføre det. Kan jeg overhovedet skrive oder ... jeg har altid kun skrevet bøger. Kan jeg løfte arven efter onkel?

Marcel kiggede bare roligt på mig ... stadig med det lille fortrøstningsfulde smil i øjnene. Jeg fortsatte ...

- Men ved du hvad, Marcel? Jeg gør det ... selvfølgelig gør jeg det ... der er da

ikke noget at være i tvivl om ... jeg glæder mig helt vildt til at gøre det ... til at se, hvad der kommer til at ske ... om arbejdet kommer til at ændre mig, som det ændrede onkel ... vi skal da bare i gang, Marcel ...

Nu var smilet ikke bare i Marcells øjne ... hele hans ansigt strålede af glæde ... han rejste sig, tog mig om livet, løftede mig og snurrede rundt, mens han sagde igen og igen ...

- Hvor er det dejligt, Andrea. Hvor er jeg glad, Andrea.

Så satte han mig forsigtigt ned og kiggede lidt mere alvorligt på mig, hvorefter han sagde:

- Lige så glad og lykkelig som din onkel ... jeg mærker ham så tydeligt nu, Andrea. Han er så glad for din beslutning.

2023. Mig og storesøster Sally sammen med far og mor foran huset i Annebergparken, som senere skulle blive mit hjem i rigtig mange år.

2. ARBEJDET BEGYNDER

I dagene og ugerne efter mit andet møde med Marcel og beslutningen om at gå i gang med odernes bog, som var den arbejdstitel, vi havde givet den, svævede jeg på en sky. Som dagene gik, mærkede jeg, at roen indfandt sig ... tvivlen om jeg ville være i stand til at skrive bogen ... oderne ... forsvandt gradvist, og jeg mærkede, at inspirationen langsomt tog dens plads.

Jeg kiggede på livet omkring mig på en ny måde ... jeg begyndte at fornemme livet i alting ... det var som om, jeg mærkede dyrenes sindstemninger ... deres frygt og deres glæde, og jeg mærkede blomsternes længsel efter både lys og væde. Verden omkring mig kom til live ... ja, det havde den sikkert været hele tiden, men nu var jeg blevet opmærksom på det ... kunne jeg mærke det ... og dette ocean af følelser blev ganske langsomt en del af mit eget liv ... gjorde mit eget liv rigere.

Nu må du ikke tro, at det hele kom på én gang ... det begyndte ganske stille og langsomt ... i begyndelsen var jeg ikke helt klar over, hvad det var, der skete ... jeg kunne bare mærke, at noget var forandret ... noget ændrede sig.

Jeg talte med Marcel om det, men han smilede bare og sagde:

– Min kæreste Andrea, alting er præcis, som det skal være.

Han sagde også, at jeg ikke skulle tænke på, at jeg skulle i gang med bogen ... jeg skulle bare nyde livet ... åbne mig for de tanker og følelser, der kom til mig ... være opmærksom og årvågen og lytte mere til hjertet end til hjernen.

– Der kommer en dag, sagde han, hvor du pludselig ved, hvad du skal skrive. Vent med tålmodighed ... vær ikke bange ... dagen kommer ... det lover jeg dig, og det er ikke tit, at engle afgiver løfter, men dette tør jeg love dig ... der kommer en dag, hvor dit hjerte flyder over ... og den dag sætter du dig til din computer og skriver ... uden tvivl ... uden tøven ... med et hjerte fuldt af kærlighed.

Vi var nået godt ind i august måned, og man kunne så småt fornemme, at dagene blev en smule kortere. Varmen kunne stadig være ganske trykkende, og selvom det var dejligt med lidt regn fra oven, så var disse heftige regnskyl med karakter af skybrud ganske skræmmende. Mor fortæller mig, at vejret var mildere, da hun var barn i de første år af århundredet ... altså ikke varmere, men mildere ... mindre voldsomt.

Og selvom klimakatastroferne i 2040'erne - det er de katastrofer, som vi under ét kalder "Krigen mellem de Elskende" - underforstået krigen mellem menneskene og kloden ... selvom disse katastrofer har ryddet godt og grundigt op og decimerede jordens befolkning fra næsten 10 milliarder mennesker til det halve i de otte år, som 'krigen' varede ... selv da, oplever vi i dag næsten 40 år senere stadig voldsomme vejrskift og skræmmende fænomener ... det er som om, kloden lige vil sikre sig, at vi ikke har glemt vores plads i hierarkiet.

Vi kunne måske godt have levet lidt roligere og lidt mere privilegeret her i Norden, hvis ikke det havde været for marcherne i 2060'erne ... jeg tænker på 'Marcher for Lighed', som de verdensomspændende marcher i det årti blev kaldt. Verdens fattigste lande var i oprør på grund af den stigende grådighed blandt de rige lande og udnyttelsen af de fattige landes manglende evne til at sige 'nej' og modstå presset om at være den rige verdens produktionsapparat for næsten ingen penge. Og vendepunktet kom, da de mest humanistiske lande ... primært samlet omkring Europa ... bakkede op omkring den tredje verdens krav.

Jeg skal ikke gå dybere i det lige nu, men gennem De Forenede Nationer blev der besluttet en række udligningsregler, der gav de fattigste lande mulighed for at udvikle sig og gennem en årrække nærme sig de andre landes niveau. Disse regler betød, at vi i det rige nord ikke bare kunne tænke på os selv, men måtte tænke globalt ... og det betød så igen, at vi måtte leve med lidt voldsommere vejrlig, end vi måske ellers havde kunne skaffe os med diverse moderne teknologier. Men vi så den eksisterende urimelighed og ulighed og samtidig fordelene for os selv ... måske ikke lige på den korteste sigt, men et par årtier eller tre fremme.

Der sker åbenbart noget godt, når jeg sidder på bænken ved den sydvendte gavl. Også denne lune august aften ... ikke en vind rørte sig ... solen var blot en varm glød mod vest ... mursejlere og svaler jagtede insekter i skumringen ... og lavendlerne kastede dufte af sig for at tiltrække aftensommerfuglene.

Marcel var her ikke ... og alligevel var han her ... jeg ved, at han altid er hos mig. Jeg sagde:

- Jeg er klar til den første ode, Marcel. Det er så soleklart. Jeg mærker den dybt i mig ... ikke noget med at kigge med, Marcel. Jeg vil læse den for dig, så snart den er færdig.

Jeg kastede et sidste blik på solnedgangen ... ønskede svalerne god jagt og bad insekterne om at passe på sig selv ...

– Det er fugle på jagt, advarede jeg dem.

Så ønskede jeg blomsterne en god og rolig nat uden skybrud ... og gik rundt om huset og ind ad terrassedøren ... hen til mit skrivebord og computeren.

Det var som om, tiden vendte tilbage ... en tid, som jeg aldrig havde oplevet, men som onkel havde oplevet ... det må have været præcis sådan, han havde det, da han satte sig til computeren første gang ... da han efter to års søgen og frustration satte sig for at skrive sin mission til live.

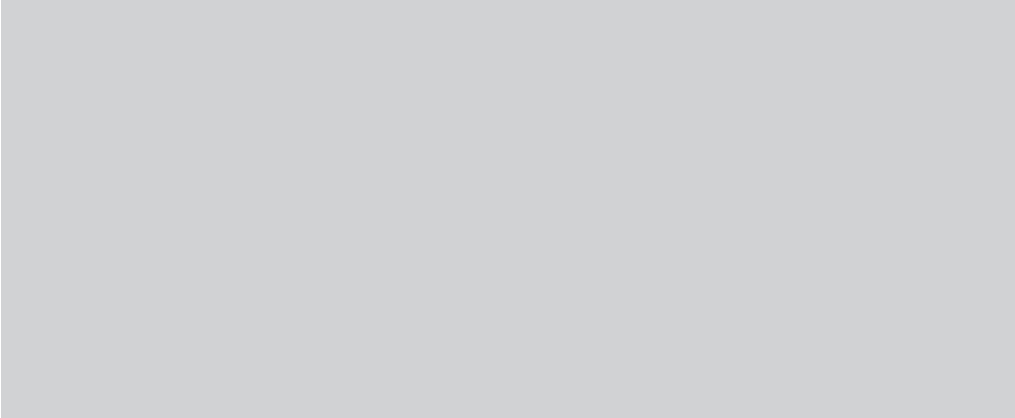
Det var den torsdag i juni måned 2018, da onkel skrev #1. Ode til Marcel, at Marcel indfandt sig i vores familie første gang ... onkel tænkte meget over, hvem Marcel mon var, og hvor han var kommet fra ... han diskuterede det ovenikøbet tit med Marcel, indtil de begge måtte kaste håndklædet i ringen i erkendelse af, at de aldrig fik svaret.

I stedet besluttede de sig for at fokusere på de glæder, de oplevede sammen, og den beslutning betød, at deres liv og samvær blev endnu rigere ... som jeg forstår det, resulterede det ovenikøbet i, at onkel lærte, at livet ikke skal forstås, men mærkes ... livet er for stort og komplekst til, at vi nogensinde vil kunne forstå det med vores intelligens ... og desuden er det uinteressant at forstå det således ... livet skal ikke forstås ... det skal mærkes.

Nu sidder jeg så selv her foran computeren ... der er stille omkring mig ... jeg har lukket døre og vinduer, så aftenfuglenes småkvidren, som jeg ellers elsker, holdes ude. Jeg mærker, at selve stilheden vækkes til live ... jeg mærker dens puls ... dens natur ... åhhh hvor livgivende den er ... denne stilhed. Jeg taler ikke om den stilhed, vi taler om, når vi intet hører ... nej, jeg taler om den stilhed, vi mærker, når vi intet gør ... når vi bare er ... du skulle bare vide, hvor fyldestgørende den er.

Jeg mærker følelserne vælde op i mig ... tårerne står i mine øjne, selvom jeg ikke er det mindste ked af det. Jeg føler, jeg fyldes ... jeg ved ikke med hvad ... jeg mærker blot denne fuldstændig vidunderlige følelse ... glæde iblandet sorg ... iblandet taknemmelighed, tvivl og tro ... og kærlighed ja, kærlighed er nok den største følelse af dem alle.

Jeg sidder og klar ... så sætter jeg fingrene til tastaturet ... og de begynder at skrive ...

-
- Hvad synes du, Marcel, spurgte jeg og lagde skærmen, som jeg havde læst min første ode op fra, i skødet.

Vi sad i min lille, hyggelige stue i Anneberghuset og nød en kop aftente. Det var ved at mørkne udenfor, og jeg havde tændt et par lamper, så vi ikke sad i fuldstændigt mørke. Katten, Misser, lå sammenrullet og hyggede sig i den ene ende af den korte sofa ... Marcel i den anden ende. Jeg sad i min yndlingsstol ... den blågrønne øreklapstol på den anden side af det lille, runde sofabord.

Han havde lyttet - nærmest andægtigt forekom det mig - mens jeg læste oden op. Nu sad han med lukkede øjne og foldede hænder ... han trak vejret roligt ... så åbnede han langsomt øjnene og så på mig. Det sædvanlige glimt i øjnene lå lidt længere tilbage end normalt ... til gengæld lyste de af kærlighed.

- Nu er du i gang, Andrea, sagde han så, og ordene blev fulgt af et stort smil og det dejlige glimt i hans smukke øjne. Denne ode er præcis, som den skal være ... den er så fin en beskrivelse af begivenhederne og følelserne, de førte med sig. Din præcision er eminent, og den er vigtig, når jeg tænker på den opgave, som du har foran dig.

Han ros varmede mig indvendig, og selvom jeg vidste, at jeg havde skrevet noget godt og værdifuldt, så lur der altid en lille bitte smule tvivl ... er jeg lykkedes med at fortælle det på en måde, så andre kan mærke præcis, hvad jeg mener?

XX. DEN, JEG ER

Det er længe siden, min forlægger holdt op med at ringe eller maile for at høre til min næste bog.

- Jeg har lagt den til side, svarede jeg, sidst han skrev. Der er sket noget vigtigt ... noget, der kræver min opmærksomhed.

Det gjorde ham bare endnu mere nysgerrig ... 'er det noget med en bog', ville han vide, og jeg svarede bare, at det vidste jeg ikke ... endnu. Og så bad jeg ham om - for gammelt venskabs skyld - at lade mig få lidt fred ... gerne indtil jeg selv vendte tilbage til ham, eller i det mindste i et halvt år.

Der er nu gået omkring tre måneder, og jeg er ved at vænne mig til tanken om, at mange af de ting, som har været mit liv i mine første 62 år ikke vil være mit liv længere ... for eksempel deadlines, udspekulerede plots, receptioner ... ja, alle de der temmelig ligegyldige ting, som kun er relevante af hensyn til muligheden for at betale husleje, købe ny bil, nyt tøj og mad og daglige fornødenheder.

Jeg ved, det er lidt flot at kalde disse ting irrelevante, men i løbet af de seneste tre måneder har jeg valgt blot at stole på, at der er penge nok til dem ... du skulle bare vide, hvad det har betydet for mig ... det er som om, dagene er blevet dobbelt så lange ... dobbelt så meningsfulde. Det er ikke, fordi jeg har puttet dobbelt så meget ind i mine hverdage ... næsten tværtimod. Tidligere gik der meget tid med at forberede mine bøger og skrive dem ... det gør jeg slet ikke nu.

- Jamen, hvad laver jeg egentlig, tænker jeg og smiler lidt for mig selv? Hvad går mine dage egentlig med?

Og det går op for mig, at dagene bare går ... de flyder afsted ... jeg tusser rundt og lægger mærke til alting ... fluen, der tapper mod ruden, indtil jeg forbarmer mig og åbner vinduet på vid gab, så den kan smutte tilbage til vennerne, eller hvad den nu har at vende tilbage til. Og jeg smiler til sneglene, der snegler sig henover flisegangen, mens jeg undrer mig over, hvor mon de vil hen ...

- De rejser måske bare, tænker jeg ... de vil måske bare ud og se verden.

Jeg ser støvet i krogene og lover mig selv, at jeg vil få robotstøvsugeren til reparation snarest. Jeg ser vasketøjet, der tårner sig i kurven ... og blomsterne, der viser mig, at de har brug for føde, så jeg tager straks min karafel med vand og bruger en lille halv time på at vande og pille tørre blade og snakke kærligt med dem.

Jeg beslutter, at det er tid til min eftermiddagstur i parken ... da jeg kommer ud

på havegangen tænker jeg dog, at jeg lige vil slå et smut omkring Gaias Have ... andelsboligforeningen, der har ligget lige vest for Annebergparken, lige siden jeg blev født. Det begyndte som et spirituelt og vegansk bofællesskab med udgangspunkt i Martinus' lære om kosmologien, og det er det for såvidt stadig ... måske med den lille forskel, at man kigger mere på indholdet og måden at leve på end på det oprindelige ophav, der var kosmologien og Martinus' bøger, der går under fællestitlen, Det Tredje Testamente.

Jeg kender mange af beboerne og har - selvom jeg ikke er særlig religiøs - haft mange gode snakke om Gud og livet med dem igennem årene. Jeg vinkede til Mette og Hanne og den norske kvinde Yngvil, der alle var ude i de små haver og kigge til blomster eller nyttehaver, mens jeg gjorde små afværgende bevægelser for at fortælle, at jeg havde et ærinde og ikke havde tid til at kigge ind til en kop te.

XX. USA

Jeg husker, mor fortalte mig, at hun - da hun var ung - havde lyst til at besøge U.S.A. ...

- U.S.A. har så stor indflydelse på vores hverdag, at jeg følte, at jeg måtte over og se, hvad det egentlig var for et land, sagde hun til mig, da jeg var en ung pige ... eller et stort barn i 2030'erne.
- Men efterhånden som årene gik, og jeg så, hvor forkert landet udviklede sig ... både med hensyn til den store udbredelse af skydevåben og de deraf afledte skoleskyderier, og de mere og mere rabiate præsidenter startende med Donald Trump ... ja, efterhånden som jeg så den udvikling, gik det op for mig, at U.S.A. ikke kunne fortælle eller lære mig noget, som jeg ville kunne få gavn af. U.S.A. gik fra at være et eksempel til efterfølgelse til at blive et skræmmeeksempel ... noget som vi for Guds skyld ikke skulle udvikle os til hverken her i Danmark eller i Europa.

Og nu sidder jeg så her i 2084 ... 50 år og næsten et helt liv senere

XX. EN VENLIG TSUNAMI

Jeg har i perioder haft lidt svært ved at finde mig tilrette i denne verden. Og selvom fornemmelse af, at jeg havde truffet den rette beslutning, da jeg flyttede til det halve dobbelthus i Annebergparken i Odsherred i starten af 2070'erne, var helt utvetydig ... og selvom livet i forbindelse med en flytning altid indebærer, at mange ting må gøres på nye måder og med nye mennesker, så ændrede min tilgang til livet og min forståelse af livet sig ikke afgørende i de første måneder.

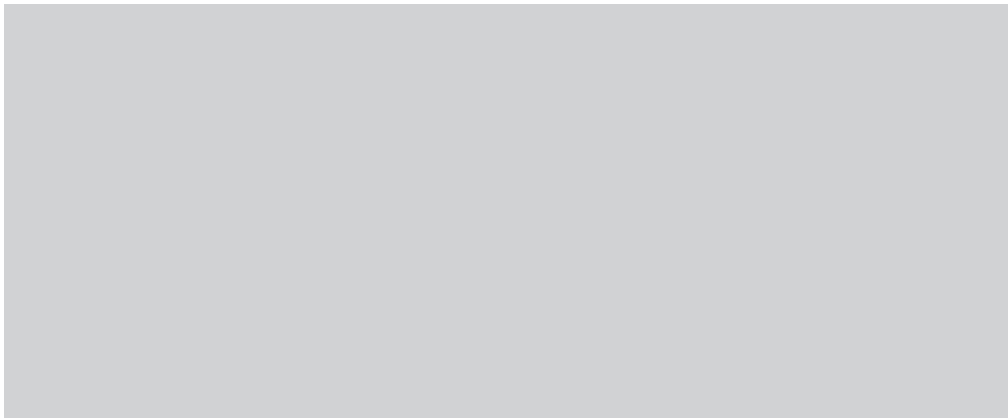
Mit humør lignede nærmest en sinuskurve. Husker du den fra skolen? ... bølgedale og bølgetoppe i en nærmest uendelig vekselvirkning. I den periode mindede jeg ofte mig selv om onkels kloge ord i ode #81. Tristesse, der handler om trangen til at flygte fra de triste øjeblikke og søge mod de lyse øjeblikke ... hvor det måske kunne give god mening at forsøge at være i dem alle ... måske er der livsvisdom at hente i dem alle ... og måske mest i de lidt mørke stunder.

Jeg mødte mange nye mennesker i den første tid i Annebergparken ... dels mennesker, som jeg mødte på mine lange morgenture efter Snars død, og dels mennesker, som jeg mødte på Martinus Centret i Klint, som jeg havde besøgt med jævne mellemrum i 5-6 år, før jeg flyttede hertil.

Jeg tror aldrig, jeg har talt så meget om meningen med livet med så mange mennesker som i den periode ... det var livgivende, og disse samtaler inspirerede mig til at skrive og hjalp med til at holde mit forfatterskab i live. Og på et tidspunkt ... ja, jeg havde boede i Anneberg måske 3-4 måneder ... fik jeg en fornemmelse af, at der var noget godt på vej til mig. Jeg havde ingen anelse om, hvad det skulle være eller, hvor det skulle komme fra ... men jeg mærkede en stille, voksende fornemmelse af, at der var noget godt på vej. Hvad mere var ... jeg havde en klar overbevisning om, at jeg ikke skulle gøre noget som helst for at fremskynde dette gode ... det ville komme uanset, hvad jeg gjorde eller ikke gjorde. Jeg skal bare være og vente ... opmærksomt og årvågent.

Jeg gav dette gode et navn ... jeg kaldte det 'en venlig tsunami'. Når jeg snakkede med mine spirituelle venner, sagde jeg til dem: Der er en venlig tsunami på vej til mig. De løftede øjenbrynene og spurgte: Hvad mener du? Og jeg sagde: Jeg kan mærke, der kommer til at ske noget stort og noget godt ... så hvorfor ikke kalde det 'en venlig tsunami'? Så smilede de til mig og glædede sig over, at mit livshumør var for opadgående.

Da jeg havde boet heroppe i ca. et halvt år, mærkede jeg, at mit humør, min glæde ved at være til og min følelse af at være et rigtigt sted i livet var for stigende ... jeg følte mig faktisk stadig bedre tilpas. Jeg havde fået (nogenlunde) styr på min trang til at forcere og dermed langt mere ro på min dagligdag, og jeg havde lært ikke at lade mig frustrere, når der manglede kræfter og lyst til at sætte mig til computeren for at skrive ... og ganske langsomt gik det op for mig, at jeg måske ikke havde helt opmærksom og helt årvågen nok i min hverdag ... ganske langsomt gik det op for mig, at denne venlige tsunami måske allerede var kommet ...

#XXX. Der kom en tsunami forbi

hjhjhkhkhjh

XX. OM ARBEJDSINDSATSEN

Verdensøkonomien udviklede sig til en spiral uden ende ... en ond spiral. Uligheden blev stadig større ... de rige stadig rigere - uhyrligt meget rigere - de rigeste af dem havde magt over større økonomier, end verdens fattigste tredjedel af lande. Det var nødvendigt med denne ulighed ... det var den økonomiske vækst, der holdt verden på benene ... eller måske ville det være mere rammende at sige: På knæene.

For verdenssamfundet var i sine sidste krampetrækninger ... den økonomiske verdensorden, kapitalismen, som var på sin plads og nødvendig for igangsættelse af udvikling og vækst i det 19. og 20. århundrede, havde udviklet sig til et monster, som ingen kunne styre. Men samtidig var der heller ingen, der turde hoppe af ... for selvom flere økonomiske filosoffer i årtier havde peget på alternative økonomiske systemer, så var der ingen regeringer, der havde vovet så meget som at kigge den vej ... de vidste, at hvis først der blev sået tvivl om den økonomiske vækst og kapitalismen som verdensorden, så stod vi overfor en umiddelbar fare for, at alting ville krakelere ... så hellere leve med uligheden og grådigheden og de deraf afledte stadig større problemer.

22. FARVEL, MARCEL

(Dette er bogens slutning) Årene gik ... eller rettere: Årene er gået. Det er mange år siden, jeg mødte Marcel og skrev odernes bog 'Engle græder ikke'. Den har fået pæn succes, og selvom det selvfølgelig glæder mig, så betyder det intet ... kun én ting betyder noget, og det er, at jeg skrev den.

Det tog halvandet år at skrive bogen ... hele 2084 og halvdelen af 2085 ... jeg satte det sidste punktum mandag 2. juli ... dagen før min treogtresindtyvende fødselsdag og lidt over 67 år efter, at min onkel satte sig for at skrive den første ode, '#1. Ode til Marcel'.

Det har været en fuldstændig vidunderlig tid ... alle samtalerne med Marcel og fornemmelsen af at blive åbnet og trække universet ind, når jeg skrev mine og onkels oder ... jeg kalder dem altid 'mine og onkels' oder, fordi det var ham, der begyndte at skrive oder ... det var ham, der mødte Marcel først og sendte ham videre til mig (tror jeg) ... og det var ham, der bad mig om at færdiggøre arbejdet. Og ikke for hans skyld ... jeg er sikker på, at han var glad for, at han fandt ind til skrivningen i en sen alder det ændrede hans liv. Men der var ikke noget, der skulle gøres færdigt ... ikke for hans skyld ... nej, jeg er sikker på, at han bad mig om at skrive oderne, fordi han ønskede, at jeg skulle få den samme oplevelse af altet ... af universet ... af Gud ... ja, i virkeligheden af mig selv, som det var lykkedes ham at komme til at opleve. Og så sendte han Marcel ... selvom man ikke giver engle ordrer, så vidste han, at Marcel var så fuld af kærlighed, at hvis det på nogen måde ville give mening, så ville han kontakte mig.

I øvrigt blev 'Engle græder aldrig' min sidste bog. Der var ikke så meget at diskutere, og selvom min forlægger ringede og skrev hver uge i hele det første år efter udgivelsen for at høre, hvor langt jeg var med den næste bog ... så var jeg aldrig i tvivl ... 'Engle græder aldrig' var mere end en bog ... den var mit liv ... ikke blot i de 18 måneder, den var undervejs ... den blev faktisk hele mit liv. Om jeg så ikke havde lavet andet hele livet, så var den opgave en fuld livsmission ... den kom til at fylde så meget i mit liv, at jeg aldrig vil ønske mig mere.

I årene efter udgivelsen tog jeg rundt i landet og fortalte om bogen, om onkel og om Marcel ... men mest af alt fortalte jeg om den livsændring, som oplevelsen

havde givet mig. Og overalt mærkede jeg, at mennesker forbandt sig med mig ... de forstod, hvad jeg sagde ... eller måske skulle jeg sige: De mærkede, hvad jeg sagde ... måske vil man om nogle år sige, at mine foredrag var de første eksempler på praktisk, telepatisk overførsel. Nej, jeg spørger lidt ... jeg kan ikke forklare det, og det behøver ingen forklaring ... der skete noget godt ved de foredrag ... både indeni mig og indeni dem, der lyttede med.

Og det var nødvendigt ... når vi kigger på verdens udvikling i alle de år, hvor oderne var undervejs ... næsten 70 år ... så gik det værre og værre, og vi var mange, der forberedte os mentalt på den store undergang. Som du kan se af denne bog, gik det ikke så galt, men vi var tæt på. Alting ser mere lyst ud nu, og jeg er yderst taknemmelig over, at jeg kom til at opleve dette, at jeg ikke blev et af de sidste mennesker på denne klode.

Lige nu er det forsommer ... mit Merton Glory kirsebærtræ har smidt blomsterne og gjort klar til de første store, røde bær. Mit Spartan æbletræ er først nu ved at lægge an til blomstring, og mine to blomsterbede ligner sig selv ... de strutter af sundhed og praler til de mange bier om deres velsmagende nektar. Kun drivhuset har jeg måtte negligere lidt ... jeg orker det ikke ... alderen har sat sine spor ... jeg er træt og mæt og ... glad. Ja, jeg er så glad ... jeg er glad og lykkelig ... sikke et fantastisk liv, universet havde gemt lige til mig.

Jeg sidder på den gamle bænk ved den sydvendte gavl af mit lille Anneberghus ... det er sidst på eftermiddagen, og jeg sidder med lukkede øjne og lader solen varme mit gamle ansigt. Minder og følelser bølger blidt igennem mig ... taknemmeligheden tager over, og jeg mærker ... men hvad er det ... pludselig bliver det lidt køligere og solen forsvinder ... nogen eller noget skygger for solen, og med lukkede, tårefyldte øjne siger jeg stille: Marcel ...

Han sætter sig stille ved siden af mig på bænken ... jeg læner mig ind til ham, og han holder blidt om mine skuldre ...

- Hvor har du været så længe, Marcel? spørger jeg.
- Du ved, hvor jeg har været, siger han og klemmer min skulder blidt.

Jeg nikker og tænker ... ja, jeg ved, hvor du har været. Du har været lige her ... du har været hos mig hele tiden.

Vi sidder tæt sammen et stykke tid ... jeg ved, hvor det bærer hen ... alt er fint. Jeg mærker en svag skælven i Marcells bryst og tænker: Han græder ... Marcel græder.

Min sidste tanke er ... nej, det kan ikke passe ... engle græder ikke.

Der var en tanke om en større erkendelse hos Andrea i slutningen af bogen. Men jeg har glemt den.

